

ning for Manden og Fællesboet kan afslutte Retshandler, der ere til fælles Nytte og uomgængelig Fornødenhed. — Med Hensyn til Erstatningskrav uden for Kontraktforhold, som hun paadrager sig, særlig ved Forbrydelser, bestemmes det, at de hæfte paa Fællesboet, foruden naturligvis paa hende personlig, ligesom Gælden hviler paa hendes Særeje. De hvile saaledes kun paa Fællesboet, ikke paa Manden personlig, og Manden har en Ret til at forlange Fyldestgørelse for det Tab, han derved lider, enten i hendes Særeje, for saa vidt hun har noget, eller af hendes Lod i Fællesboet, naar dette maatte blive delt. Andre Forpligtelser, paadragne af Hustruen, paahvile hende alene og kunne derfor kun søges dækkede af hendes Særeje, selverhvervet Gods eller af hendes Lod i Fællesboet, naar dette en Gang maatte blive delt. — Dernæst omhandler Kapitlet Retshandler, som maatte blive indgaaede af Hustruen, hvorved hun paatager sig Mandens Gæld, gør sig medansvarlig for hans Forpligtelser, og herom gives den Bestemmelse, at slige Retshandler skulle være ugyldige, medmindre de ere godkendte af Overøvrigheden, en Bestemmelse, der naturligvis er givet for at sikre hende mod Mandens Overgreb. — Endelig indeholder Kapitlet den Regel, der stemmer med, hvad der jævnlig tillades i Praksis, at naar Manden bliver umyndiggjort, har den fuldmyndige Hustru Ret til i Forbindelse med en Væрге at bestyre Fællesformuen.

Det 3dje Kapitel handler om Særeje og Gaver mellem Ægtefæller. Bestemmelserne om, hvad der skal være Særeje, findes i de tre første Paragraffer. Til Særeje henhører for det første, foruden personlige Rettigheder, selv om disse give Indtægt — saasom Forfatterrettigheder og deslige — ogsaa Formuerettigheder, som ere uadskilleligt knyttede til den berettigede Person, saasom Pensioner, Livrenter, Overlevelsereinter m. m., men saaledes at Indtægten af disse Rettigheder indgaar i Fællesboet, medmindre andet maatte være bestemt enten ved Lov eller ved Ægtepagt. Den anden Klasse Genstande, som er Særeje, er Arv eller Gaver, tilfaldne den ene Ægtefælle, naar Arveladeren har bestemt, og i det Omfang, hvori han har bestemt, at de skulle holdes uden for det fælles Bo. Naturligvis kunne Ægtefællerne ikke ved Ægtepagt forandre disse Bestemmelser. Den tredje Klasse af Særeje er endelig, hvad der ved Ægtepagt er erklæret for Særeje. Det er saa bestemt, at hver af Ægtefællerne raader over sit Særeje, medmindre

der med Hensyn til Bestyrelsen er truffet andre Regler ved Ægtepagt, og der fremsættes da som en særlig Bestemmelse, der jo ofte kan være praktisk, at det for Hustruens Vedkommende kan bestemmes, at hun for at kunne raade over sit Særeje skal have Samtykke af Manden. Indtægten af Særejet gaar ind i Særejet, ligesom ogsaa hvad der erhverves for Genstande, der høre til Særejet. Med Hensyn til de Forpligtelser, der ved Ægteskabs Indgaaelse paahvile nogen af Ægtefællerne, udredes de af vedkommende Ægtefælles Særeje, hvor saadant haves. Saa er der givet en særlig Bestemmelse om Gaver mellem Ægtefæller under Ægteskabet. Naar man har Instituttet med Ægtepagter, der fastsætte Særeje, er det en naturlig Konsekvens, at man maa have Bestemmelser om Gaver, givne af den ene Ægtefælle til den anden, naturligvis under Særeje, og Betingelsen for, at saadanne Gaver skulle være gyldige, er foreslaaet at være, at Gavekontrakten er oprettet efter samme Regler som Ægtepagter. Derfra undtages naturligvis mindre betydelige Gaver, særlig Genstande til personligt Brug, hvis Værdi ikke staar i Misforhold til Giverens Kaar og heller ikke saadanne Gaver, som bestaa i Livsforsikringer eller Overlevelsereinter, som af Manden sikres Hustruen.

Fjerde Kapitel taler dernæst om Hustruens Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed, og dette Kapitel er ligelydende med Loven af 7de Maj 1880, idet der næppe er nogen Grund til at foretage nogen Forandring deri. — Femte Kapitel indfører noget nyt, idet den nemlig giver en vis Adgang for Ægtefællerne til under Ægteskabet at fordrø Formuefællesskabet hævet. Nu er Forholdet jo det, at naar man ser bort fra Ægtepagter, kan der ikke være Tale om at ophæve Formuefællesskabet undtagen ved Separation eller Skilsmisse. Forslaget giver nu Ægtefællerne og særlig Hustruen Ret til at forlange Formuefællesskabet ophævet under Ægteskabet. Tilfældene falde i 2 Klasser. De Tilfælde, hvor Berettigelsen af Forlangendet dog skal godkendes af Øvrigheden, og de Tilfælde, hvor der haves en ligefrem Ret dertil. Til første Klasse hører det Tilfælde, at Manden i væsentlig Grad har formindsket Fællesboet uden tilstrækkelig Undskyldning herfor i Omstændighederne og saaledes givet velgrundet Anledning til Frygt for Misbrug af hans Raadighed over Formuen; det er da ganske naturligt, at hun faar Ret til at forlange Formuefællesskabets Ophævelse,